

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupeného JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, advokátem se sídlem Jugoslávská 12, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábrž. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2009, čj. 843/2009-160-SPR/11, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2013, čj. 3 A 138/2012 - 94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** právo na náhradu nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Odměna JUDr. PhDr. Oldřicha Choděry, advokáta se sídlem v Praze, **s e u r č u j e** částkou **4 114 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Magistrát hlavního města Prahy vydal dne 2. 7. 2009 rozhodnutí čj. MHMP 556567/2009, kterým rozhodl o námitkách proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče – žalobce.

[2] Žalobce se odvolal proti rozhodnutí magistrátu. Žalovaný zamítl žalobcovo odvolání rozhodnutím ze dne 26. 11. 2009, čj. 843/2009-160-SPR/11 (dále též „napadené rozhodnutí“).

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze dne 7. 5. 2012. V doplnění žaloby ze dne 24. 7. 2012 uvedl, že mu rozhodnutí žalovaného bylo doručeno dne 9. 12. 2009. Žalobce si v té době nemohl dovolit placenou právní pomoc, a proto nevěděl o zákonné lhůtě k podání žaloby.

[4] Městský soud žalobu odmítl pro opožděnost. Žalobce sám uvedl, že mu bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno 9. 12. 2009. Toto tvrzení se shoduje s údajem na doručence, kde je uvedeno stejné datum. Toto datum určuje počátek běhu lhůty pro podání žaloby v souladu s § 40 odst. 2 zákona č. 150/2002 S., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Lhůta k podání žaloby činí dva měsíce od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Tato lhůta uplynula dne 9. 2. 2010. Žalobce však podal žalobu o více než dva roky později. Zmeškání lhůty k podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Proto musel městský soud žalobu odmítnout.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost. Namítl, že se městský soud v Praze spokojil pouze s tím, že si stěžovatel údajně převzal napadené rozhodnutí dne 9. 12. 2009. Městský soud však nezkoumal, zda bylo stěžovateli napadené rozhodnutí skutečně doručeno a zda je podpis na doručence ze dne 9. 12. 2009 pravý.

[6] Stěžovatel dále namítl, že městský soud se v odůvodnění nijak nevypořádal s veškerými žalobními námitkami a tvrzeními. Také uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný nesprávně kvalifikoval zjištěný skutkový stav a jeho rozhodnutí je nepřesvědčivé.

IV.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] V projednávané věci stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., avšak s ohledem na charakter přezkoumávaného soudního rozhodnutí je dán toliko důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním.

[11] Stěžovatel vytkl městskému soudu, že se nezabýval tím, zda mu bylo napadené rozhodnutí skutečně doručeno a zda je jeho podpis na doručence pravý. Obsah žaloby a správního spisu však neodůvodňoval potřebu podrobnějšího zkoumání těchto okolností. Stěžovatel totiž sám výslovně tvrdil, že mu rozhodnutí bylo doručeno právě 9. 12. 2009 a datum doručení nezpochybňoval. Ani obsah správního spisu neodporuje tvrzení stěžovatele. Za této situace nelze městskému soudu vytýkat, že vycházel ze stěžovatelova

výslovného tvrzení a pouze ověřil, že toto tvrzení odpovídá údajům na doručence. Stěžovatel zpochybnil okamžik doručení poprvé až v kasační stížnosti, ačkoli bezpochyby mohl případnou nepravost podpisu na doručence uplatnit již v řízení před městským soudem. Ani v kasační stížnosti však neuvádí žádná konkrétní tvrzení v souvislosti s pravostí jeho podpisu či průkazností doručování držitelem poštovní licence. Omezil se pouze na zcela obecnou výtku, že městský soud nezkoumal tyto okolnosti. Soud to však činit nemusel, protože vycházel z vlastních žalobních tvrzení stěžovatele, která byla v souladu s obsahem správního spisu.

[12] Stěžovatel rovněž namítl, že se městský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami a tvrzeními. Městský soud se však těmito námitkami nemohl věcně zabývat právě proto, že žaloba byla podána opožděně a bylo třeba ji odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Rovněž Nejvyšší správní soud se nemohl zabývat věcným přezkumem správnosti napadeného rozhodnutí v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Mohl pouze posoudit, zda městský soud postupoval správně, pokud žalobu odmítl. Nikoli však to, jak měl vypadat meritorní přezkum rozhodnutí žalovaného, pokud by k němu stěžovatel dal podnět včasnou žalobou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98).

[13] S odkazem na shora uvedené důvody neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[15] Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud určil advokátovi odměnu v částce 1 × 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, za písemné podání soudu ve věci samé a 1 × 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) v rozhodném znění, celkem ve výši 3 400 Kč, k čemuž se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z celkové částky, protože ustanovený advokát je plátcem této daně. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

JUDr. Jan Passer
předseda senátu